

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσερις φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπύνεται σὲ 7—8 χιλιάρδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Γεωργίου Σουρή.

Ποιήματα ἀνέκδοτα.

Ὁ παλῆρός μου συνεργάτης ὁ Γεώργιος ὁ Σουρῆς ποῦ φάγαμε μαζὺ τὰ νειάτα μας στὴ πα-σαρουγραφία εὗγανε δυὸ τόμους ποιήματα, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ δεύτερος τόμος ποῦ εὗγανε τὰ προχθιαῖς εἶνε ὅλο νέα, ἀπ' αὐτὰ τόσο πολὺ ἐνθουσιάζστηκα, ὥστε κόντεψα νὰ γίνω κ' ἐγὼ ποιητῆς, μερικὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ τόσο πολὺ μοιάζουν μὲ τῆς ιδέαις μου ποῦ θαρρεῖς καὶ τοῦ τάχα παραγγελιά καὶ νὰ τὰ γράψῃ ἐξεπίτηδες γιὰ τὸν «Παληάνθρωπο». Καὶ ἰδοὺ νὰ σὰς βάνω λίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ :

Εἰς τὴ Πατρίδα.

Ἑλλάς πατρίς μου, δὲν σ' ἀγαπῶ,
γιὰ σὲ δὲν καίω κ' ἐγὼ λιθάμι,
πάντα γιὰ σένα κακὰ θὰ πῶ,
κι' οὔτε σοῦ πλέκω ποτὲ στεφάνι.

Ὅμως συγχῶρει τὸν μισητὸν
πατρίς γλυκεῖα καὶ τροφοδότις,
κ' εἰς τόσο πλῆθος πατριωτῶν
ἄς ἦναι κ' ἓνας μὴ πατριώτης.

Στοὺς Πλακιώταις.

ὦ, χαίρετε, Πλακιῶται, πανάρχαιοι ἰππόται,
καὶ Ἕλληνες σωστοί,
ὦ, χαίρετε, σεῖς μόνου Κυδαθηναίων γόνου
καὶ εὐγενῶν βλαστοί.
Ἡ Πλάκα πάλαι ἦτον ἐστία τῶν χαρίτων
καὶ τῶν εὐπατριδῶν,
στὴν Πλάκα μόνον εἶνε αἱ ἀληθεῖς Ἀθηναί
τῶν Πεισιστρατιδῶν.
Μὰ τώρα ποιὸς τὸ ξέρει, ἀν τῶν σεφῶν τὰ μέρη
δὲν εἶνε καπηλειά.

κ' οἱ βλάμηδες μὲ γέλοια ἀδειάζουνε βαρέλια,
καὶ παίζουνε βιολιά.

Κι' ἀν γάδαρο ζητήσῃ κάνεις γιὰ νὰ πηδήσῃ
στῆς Μούσας τὸ βουνό,
σὲ σὰς καὶ μόνου ξεύρει πῶς γάδαρο θὰ εὖρη
θρεμένο καὶ φτεινό.

Σεῖς εἰσθε Φαραριῶται, κ' ἄλλος κάνεις, Πλακιῶται,
δὲν ἔχει τέτοια χάρι
ἀφοῦ δικό σας μένει κ' αὐτὸ τοῦ Διογένη
τὸ ξακουστὸ Φαράρι.

Ἡ διαθήκη του.

Τ' ἀκίνητά μου ὅλα καὶ τὰ κινητὰ
τὰ χαρίζω ὅλα στὴν καλὴ πατρίδα,
ὄχι γιὰ νὰ κάνῃ πόλεμο μ' αὐτὰ,
ἀλλὰ ν' ἀγοράσῃ λίγη δαμαλίδα.
Τούτη μου τὴ κόμη τὴν ποιητικὴ
ἀπὸ τώρα δίνω γιὰ κληρονομιά
εἰς τὸν Λεονάρδο καὶ εἰς Ψιακὴ . . .
δὲν θὰ βροῦν βαμμένη οὔτε τρίχα μιὰ.
Τέλος τὸ κεφάλι τὸ ποιητικὸ
στοὺς κρανιοσκόπους μπωναμάς ἄς μένη,
νὰ τὸ ψάχνουν μέσα κ' ὄξω μὲ φακὸ,
γιὰ νὰ βροῦν ποια βίδα εἶνε χαλασμένη.

Παράπονο Φαντάρου.

Μέσ' τὸ παλάτι γίνεται χορὸς,
κ' ἐγὼ ἀπόξω στέκομαι φρουρός.
Μιὰ ὥρα τριγυρίζω ἐδῶ πέρα,
κ' ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶμαι ὅλη μέρα.
Στὸ πόλεμο ἀν ἦσαι καὶ κρουώνης,
καθόλου δὲν σὲ μέλλει, δὲν θυμώνεις.
Μὰ νὰ χορεύῃ ὅλη ἡ Ἑλλάς,
καὶ σὺ μὲ τόσο κρύο νὰ φυλᾷς ;
Ὅρσε λοιπὸν εἰς ὅλο τὸ ντουνιαὶ
τὸν ἄδικο, τὸν ψεύτη, τὸ φονιά.

Μη θαρρατέ

ὅτι ἐκεῖνα ποὺ εἶπα πῶς θὰ σὲ γράψω γιὰ τὴν Ἀστυκλι- νική, ὅτι τὰ ξέγρασα; Μαζεύω, μαζεύω, γιὰ νὰ τὰ ξεφουρ- νίσω ὅλα μαζωμένα. Κάλλιο ἄργα, πέρα ποτέ.

Πῆγα δὲ καὶ στῆς φυλακαῖς,

ἀλλὰ ἀπόξω, νάχωμε καὶ τὸ νοῦ μας, κύτταξα μάξιστα καλὰ καλὰ καὶ τὸ σκοπὸ μὴ τύχει καὶ μούλεγε μὲ τὴ λόγχη—ξίτ, ἔμπα μέσα.

Θὰ πῆτε, ὅτι αὐτὰ εἶνε κούρες. Βρὲ ἀφήστε με καὶ τὴν ἐπαθα μιὰ φορὰ ποὺ πῆγα στὴ Μεραρχία νὰ μιλήσω γιὰ ἕνα δικό μου, καὶ ὅταν ἐβγαίνα, ἀκουσα νὰ λέη ὁ σκοπὸς, σ' ἕναν ἄλλο.

Να, αὐτὸς εἶνε ποὺ βγάζει τὸν Ἀρχιλόγο.

Ἔτσι δὲ ἐγὼ κοκορευόμενος γύρισα καὶ τοῦ εἶπα :

— Μάξιστα, ἐγὼ εἶμαι, τί ἀγαπάτε;

Ὁ κρατὰς ὁ σκοπὸς, ὁ σταυρωτὴς, μοῦ πρότεινε λόγχη καὶ φώναξε στὰ ὄπλα. Μὲ γραπώνουν οἱ σταυροτίδες καὶ μὲ προσωποκρατοῦν στὴν αὐλή. Πάλι εὐγενεῖς φανῆκαν.

— Βρὲ ἀμὲν, τί ἔκανα καὶ μὲ κρατᾶτε, ἀφήστε νὰ πάω νὰ φάω καὶ μὲνα μιὰ ἢ ὄρα.

— Τίποτα, κάτσε κεῖ. Ἔβρισε τὸ σκοπὸ.

— Βρὲ ἀδερφε δὲν ἔκανα τίποτα, δὲν τὸν ἔβρισα δὲν τοῦ εἶπα τίποτα.

— Δὲν ξέρομε κάτσε ἴδω, ὡς ποῦ νᾶρθη ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας. Καὶ κάθισα ὁ φουκαρὸς ὡς ποῦ ἦρθε στῆς τέσ- σερας ὁ Μεταξᾶς καὶ μ' ἀπόλυσε.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ λόγο δὲν ξαναζυγόνω μέσα σὲ φυλακή.

Τόρα θὰ μὲ ρωτήσετε καὶ τί ἔμαθα ἀπόξω; Ἐννοιά σας καὶ κᾄτι ξετρύπωσα. Δὲν πᾶνε στὰ χαμένα οἱ κόποι τοῦ «Πα- ληνῆθροπον». Καὶ αὐτὰ θὰ σὲ τὰ πῶ, ἄλλοτε; διότι ἄρχισε ἡ μουσικὴ ἀλληλογράφια.

Βαρθακονῆσι.

Τὴ Κυριακὴ ποὺ μᾶς πέρασε πῆγα γιὰ περίπατο στὸ Βαρ- θακονῆσι, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴν πῆγαίνα. Βρῆκα τὸν μπε- λᾶ μου μὲ τὰ δυὸ μου χέρια.

Ἄμα ἔφτασα ἐκεῖ ἀκούω μιὰ γρηᾶ καὶ λέει σ' ἕνα κορίτσι.

— Νὰ, αὐτὸς εἶνε ὁ «Παληνῆθροπος» καὶ ὡς ποῦ νὰ πῆς κρεμμύδι, ποῦ στὸ διάλο με πῆραν μωρουδιὰ ὅλα τὰ παι- διὰ τῆς συνοικίας καὶ βγῆκαν καὶ φώναζαν :

— Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος, βελζεβούλιδες, κερατοδιάβολοι μὲ τὰ μεγάλα κέρατα, Ἐωσφόριδες, σατανάδες, καὶ ὅλα τὰ δαιμόνια τοῦ κάτου κόσμου, βοηθάτε με, διότι πραγματι- κῶς πλέον δὲν ἔχω μυαλό. Βρὲ παιδί μου, δικηγόρε, νομικέ, δικολάνθρωπε, θέλεις καὶ σὺ νὰ μὲ κουζουλάνης; Δὲν ἔχεις τὸν Θεὸ σου ἀπάνω σου; Δὲν μὲ πιστεύεις; Μωρὲ μὲ πάν- τρεψαν σοῦ λέω μ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴ φακλᾶνα, τὴ μπαλαρίνα, ξέρω κ' ἐγὼ τί διάλογος εἶνε. Πρώτη φορὰ τὴν εἶδα στὰ μά- τια μου. Μὲ παντρέψαν μὲ παπᾶ, μὲ στεφάνωσαν μὲ ἄδεια.

Πῶς νὰ στὸ πῶ ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν μαγκιούφη ποῦ εἶδες, μοῦ τὸν ἔκταναν γιὰ κουμπάρο. Πῶς μοῦ τὰ σκάρωσαν ὅλα αὐτὰ, οὔτε γὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

— Καλὰ, ἂς υποθέσωμε ὅλα αὐτὰ ὅτι εἶνε ἀλήθεια, μῶλον ὅτι εἶνε ἀπίστευτα, ἀλλὰ τὰ χρήματα ποῦ χρωστᾶς τῶν ἀνθρώπων πῶς τ' ἀρνῆσαι;

— Ἐγὼ χρωστῶ χρήματα: Μὰ ἀδερפוὺ μοι, ἔτσι μοῦ τὴ σκάρωσαν κι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μ' ἐβάναν καὶ ὑπόγραψα μιὰ προγραμματιὰ δωρεὰ καὶ αὐτὴ ἡ δωρεὰ ξετρύπωσε κ' ἔ- γινε χρωστικὸ ὁμολόγο. Ὁχι, μόνον δὲν τοὺς χρωστῶ, ἀλλὰ οἱ θεσμετικῆτες μοῦ χρωστοῦσαν καὶ τρεῖς χιλιάδες δραχμῆς καὶ μ' ἐβάναν καὶ τοὺς ἔκανα ἐξόφλησι, μὲ τὰ κουμπουριά

«Ὁ Παληνῆθροπος; πέντε λεφτὰ, πέντε λεφτὰ».

Κατὰ καλὴ μου τύχη βρέθηκε ἕνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ μ' ἔμπασε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ κ' ἐκεῖ μέσα βρῆκα ἄλλο μπελά.

Τὰ κορίτσα τῆς γειτονίας, — καὶ τί κορίτσα—ἀκρταρι- στα πράγματα, κορίτσα τῆς ὑπαντρείας, — καὶ νάσου ἕνα ἕνα καὶ ἐρχόντανε νὰ μὲ δοῦν, καὶ κακὰ τὰ γέλοια ἢ μιὰ, καὶ κᾄκα κᾄλλῃ, ὡς ποῦ ἔχμασ τὴν ὑπομονή μου καὶ εἶπα στὸ σπιτονοικοκύρη.

— Ἄποῦ ἀδερφε ἐρχονται νὰ μὲ βλέπουν σὰ περίεργο ζωὸ, βᾶνε τὸ ἐλάχιστο μιὰ πεντάρα τὴν εἴσοδο γιὰ τὸ ἀξιοπερί- εργο θέαμα.

Δὲν σῶνει αὐτὸ, μόνον ἄρχισαν καὶ μπροστά μου συζήτησι, τὰ διολοκώριστα, ἂν ἤμικι παντρεμένος ἢ ὄχι, ἕνα μάξιστα ἀπάνω στὴ συζήτησι τόσο κοκκίνησε, ποῦ μούρβε νὰ τὸ χᾶψω σὰ φέτα καρπούζου.

Μὴ ρωτᾶτε πῶς ἐφυγα, ἀφίνω πλέον ποῦ ἕνας γέρος ἐβάλ- ῆκα καλὰ καὶ σῶνει νὰ μοῦ κλέψῃ τὰ γυαλιὰ, καὶ ὅτι ἕνας ἄλλος, κοτζᾶμ ἀντρακλᾶς ὄσα μὲ κεὶ ἀπάνω, κοτζᾶμ μπα- μπαλῆς, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι ποῦ μὲ γνώρισε πῆγε νὰ μοῦ σπάσῃ τὸ χέρι ἀπὸ τὸ σφιγίμο, ποῦ ἂν τύχει καὶ τὸν ξαναδῶ στὸ δρόμο θὰ φεύγω πέντε μίλια μακριὰ. Κοντὰ σ' αὐτὰ, δὲν ξέρω τί ὄρη Θεοῦ μ' ἔριξε μέσα σὲ μιὰ παρέα ὑπαξιω- ματικῶν, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ κέρσσε, κέρσσε, κόντεψαν νὰ εὐκαι- ρέσουν τὸ βαρέλι καὶ νὰ κύνουν τὴ κοιλιὰ μου κρασοβάρελο.

Τόρα θὰ μοῦ πῆτε, ἤθελά τε κ' ἐπαθα τε ὡς μισο-Τζαλής. Τι ἤθελα νὰ πάω στὸ Βαρθακονῆσι, καὶ τί ἦταν ἡ δουλειά μου ἐκεῖ;

Αὐτὸ ἴσα ἴσα θέλω νὰ σὲ πῶ. Πῆγα, βρὲ ἀδερφοί νὰ ἴδω ἕνα παρᾶξενο γερῦρι ποῦ φτεῖναι ὁ δῆμαρχος κεῖ πέρα, ποῦ μοῦ τὸ ἔλεγαν καὶ δὲν τὸ πίστευα.

Γερῦρι ποῦ νὰ περᾶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κεραμμύδια τῶν σπιτιῶν. Τὸ πιστεύετε σεις ποτέ; Αἱ εἶνε ἀλήθεια, καὶ ἂν θέλετε πηγαίνετε νὰ τὸ δῆτε.

Θεῖλεσε ὁ δῆμαρχος νὰ κύνῃ ἕνα κηλὸ στὸ Βαρθακονῆσι, ἕνα γερῦρι γιὰ νὰ μὴ πνίγονται οἱ ἀνθρώποι, ἢ γιὰ νὰ μὴ κολυμποῦν στὸ ρέμα τῆς Καλιρροῆς σὰν τὰ βαθράκια, καὶ αὐτὸ τὸ κηλὸ τοὺς τὸ εὐγενε ἀπὸ τὴ μύτη.

Γιατί; Διότι τόσο ψηλὸ τὸ φτεῖναι τὸ γερῦρι, ὥστε τὰ πρῶτα σπίτια ποῦ εἶνε μπροστὰ τὰ πλακῶνει ὅλα, εἶνε δη- λαδὴ πιὸ ψηλὸ τὸ γερῦρι ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν νοικοκυραίων, τῶν ὁποίων τοὺς χαϊτακάνει ὅλα τὰ σπίτια. Ἄμ, εὐλογημένε

καὶ τὰ μαγκιῖρια στὸ χέρι. Νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια ἂν σοῦ λέω ψέμματα.

Ὅταν ἀκουσε ὅλα αὐτὰ ὁ δικηγόρος ξερόθηκε καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ καλονυχτίσῃ τὸν Μπούρμπουλα, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐπέιστηκε πλέον, ὅτι εἶχε νὰ κύνῃ μὲ τρελλό.

Ἄπο' ἄλλο μέρος ὁ Μπούρμπουλας μπῆκε μέσα στὸ Βυ- ζάντιο ξεσκούφωτος, ὅπου ἄμα τὸν εἶδαν οἱ φοιτηταὶ ἄρχι- σαν τὸ ποδοροτίδι, ὡς ποῦ ἀναγκάστηκε ὁ καφετζῆς νὰ τοῦ πῆ νὰ βγῆ ὅξω γιὰ νὰ μὴ φέρῃ ἀνησυχία στὸ κafenετο.

Ὁ Μπούρμπουλας βρῆκε ὅξω κλαίοντας σὶν παιδί, διότι νόμισε, ὅτι τὰ μασκαράκια ποῦ παθε, ὅτι τὰ εἶχε μάθει ὁ- λος ὁ κόσμος, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ, ὅτι δὲν φοροῦσε καπέλο.

Ὅταν πῆγε σπίτι ἐπέσε ἀπάνω στὸ κρεβάτι καὶ δερνῶ- τανε σὰ μαρὸ, ὕστερα σηκώθηκε, γούρωσε τὰ μάτια του, ἀγρίεψε καὶ ἀρπάξε μιὰ πέγνα ποῦ βρῆκε μπροστά του νὰ αὐτοσκοτωθῇ, τὴν ἐμπῆξε στὸ στήθος του, ἀλλὰ ἀφοῦ μὲ τὸ ἕνα χέρι βαστοῦσε τὴ πέγνα νὰ μαγκιρωθῇ, ἔβανε τὸ ἄλ- λο του χέρι στὸ στήθος νὰ προσφυλαχτῇ καὶ ἐστὶ ἐκεῖ ποῦ κατέβασε τὴ πέγνα ἐτρούπησε τὸ χέρι του σὰ γερὰ.

Τότες ἐμπῆξε τῆς φωναῖς, ἕνεκα τῶν ὁποίων πετάχτηκε ἡ σπιτονοικοκυρὰ τοῦ ἀπάνω ὡς καθὼς καὶ οἱ νοικάτορες καὶ τὸν βρῆκαν ματωμένον καὶ νὰ φωνάζῃ:

ἄνθρωπε, στή καμπούρα τῆς φτωχολογίας βρῆκες νὰ ἐφαρ- μῶσης ὅλη τὴ μηχανοσύνη σου;

Θὰ βρῆς πρόφασι, ὅτι θέλεις νὰ φτεῖσῃς τὸ γερῦρι ἴσα μὲ τὸ δρόμο. Κολοκύθια. Τότες πιάσε καὶ χῶσε ὅλα τὰ σπίτια τοῦ Βαρθακονῆσι καὶ κάνε τότες ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὰ ὄχι γερῦρία, ἀλλὰ καὶ πλατείαις ἂν θέλῃς.

Μὰ ντίπ κουκουμάλα νὰ ἴσαι καὶ μὲν, κάρμα ποῦ λὲς πῶς σπουδάσες καὶ τὴ μηχανική.

Νὰ δὲ

κοντεῖουον τόρα στὰ γεράματα νὰ μὲ κύνουν καὶ Μακρακιστῆ, ἐπειδὴ διότι λέει, τάβζαλα πολὺ μὲ τοὺς παπαδες καὶ τῆς πληροφορίας; δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τῆς δίνουν ἄλλοι παρὰ Μα- κρακισταί.

Πολὺ καλὰ, μὲ τῆς ὑποψίαις μπορεῖ νὰ μὲ κάνει καὶ ἀντίθεο, ἐγὼ ὅμως ἕνα σὲς λέω, ὅτι τὸ Χριστό μου τὸν ἀ- γαπῶ καὶ τὸν λατρῶω καλλίτερα ἀπὸ καμπόσους ρασσοφο- ρεμῖνου, καὶ ὄχι Μακράκης, ἀλλ' οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, νὰ κατεβῇ καὶ νὰ μοῦ πῆ, μὴ μὲ πιστεύεις γιὰτί εἶμαι καλ- πουζῖνος, ἐγὼ θὰ τοῦ πῶ. = Πῆγαίνε δουλειά σου, ποῦ ἦρθες νὰ μὲ δοκιμάσης, Χριστέ μου. Μωρὲ δὲν κολλοῦν στὸ τοῖχο τὰ ξερὰ σκατὰ, παρὰ μόνον στὰ μούτρα τῶν μασκαρα- παπαδῶν

Παληνῆθροπιαίς.

Κύριε πλοίαρχε τῶν Παρῶν, ἔμαθα ὅτι μέσα στὸ καράβι σου συμβαίνουν κᾄτι παληνῆθροπιαίς, ἕνεκα τῶν ὁποίων ὑποφέρει ὅλο τὸ πλήρωμα. Στάσου λοιπὸν νὰ σὲ στολίσω καὶ σένα γιὰ τὴ κακὴ καὶ ψυχρὴ σου ἐπίδοξιν ποῦ κύνεις. Δὲν πρόκειται γιὰ σὲ, ἀλλὰ γιὰ κᾄτι ἄλλους μασκαραδες ποῦ δὲν ξέουν τί τοὺς γίνεται καὶ σὺ δὲν τὰ ξέρεις.

— Βρὲ κύριε τελώνη καὶ φαρμακίς τοῦ τελωνείου τοῦ Πε- ραῖα, τί σατὰ στὰ μούτρα σου εἶνε αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν μέσα στὸ τελωνεῖο ἀπὸ κᾄτι κλεψτουπαλλήλους, καὶ κλεῦ- τετε τὰ πράγματα τῶν ἐμπόρων; Ἐννοια σου καὶ μεθαῦ- ριο σὲ διορθῶω καὶ σένα.

Σὲς ἔχω νέα φουρνιά

μασκαραποπαδοουλειῶν. Αὐτὴ ἡ φουρνιά εἶνε φρέσκη, ζεστὴ ζεστὴ καὶ καρπὴ σὰν τοὺς λουκουμάδες τοῦ ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μελίσσας λουκουματζῆ. Περιμένετε.

— Μὲ σκότωσαν, μὲ σκότωσαν. Αἷματτα, αἷματτα, γιὰ τὸ Θεὸ, πιάστε μου τὰ αἷματα, γιὰτί εἶμαι πεθαμένος. Νὰ, νὰ, δέστε κεῖ πάνω στὸ ταβάνι, βλέπετε; Εἶνε ἡ ψυχὴ μου ποῦ βρῆκε καὶ περπατᾶ. Ὁχι, πιάστε τὴν νὰ μοῦ τὴ βάνετε πάλι μέσα, πιάστε τὴ πρὶν μοῦ φύγει.

— Καλὲ, τί ἐπαθεσ τέτοια ὄρα καὶ σήκωσες τὸ κόσμο στὸ ποδάρι; τοῦ λέει ἡ σπιτονοικοκυρὰ, καλὲ στὸ ταβάνι δὲν εἶνε τίποτα, εἶνε μιὰ ἀράχη.

— Αἱ αὐτὴ ἡ ἀράχη εἶνε ἡ ψυχὴ μου, δὲν ἀκούς ποῦ λὲν, ὅτι τ' ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ εἶνε σὰν τὴν ἀράχη;

— Κύριε ἐλείησον, σὺ θὰ ἐτρελάθηκες νὰ σοῦ φέρωμε ἕνα παπᾶ νὰ σὲ διαβάσῃ; Τι ἐπαθεσ, κύρ Μπούρμπουλα, ἔλα στὰ λογικά σου.

— Τι ἐπαθα; Ναὶ ἤμικι παντρεμένος καὶ βρίσκομαι ἀνύ- πκντρος, γυναῖκα ἔχω, καὶ γυναῖκα δὲν ἔχω, μοῦ χρωστοῦ- καν καὶ δὲ μὲ χροιστοῦν, χρέος δὲν εἶχα καὶ χρέος ἔχω, τρε- λὸς δὲν εἶμαι, καὶ γιὰ τρελό μὲ πέρνει ὅλος ὁ κόσμος, πῆγα νὰ σκοτωθῶ, καὶ τὸ χέρι μου πῆγε νὰ μὲ προσφυλάξῃ καὶ σκό- τωσα τὸ χέρι μου, καπέλο εἶχα καὶ καπέλο δὲν ἔχω, τί ἄλλο θέλετε νὰ πάθω;

Ἄπάνω σ' αὐτῆς τῆς φωναῖς τοῦ Μπούρμπουλα νὰ κι' ἀ- νοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ἡ Παρμαθούλα μὲ γράβν

Ἄλλος νὰ τρώῃ κότεις καὶ καπνῖα καὶ νᾶχη κᾄθε λίγο καὶ γαλόνια. Καὶ ἄλλος μὲσ' τὴ νύχτα νὰ πκαρώνῃ, χωρὶς νὰ πῆε κρασί μισὸ γαλόνι! Ἄς ἦμουν δυνατὸς σὰν τὸ Σαμφῶνα, ν' ἀγκαλίσζα ἐκεῖνη τὴ κολῶνα, νὰ κρεμιστοῦν κορῶνες καὶ παλάτια, κ' εὐθύς ἂς ἐγινόμουνα κομμάτια. Χορεύετε καὶ πίνετε καὶ τρώτε. κομψοὶ μοι γαλονάδες καὶ ἱππῶται. Καθόλου τὰ καλὰ σας δὲν ζηλεύω, καὶ οὔτε νύφαις πλούσιαις; γυρεύω. Ἐγὼ μιὰ μόνον ἔχω συλλογὴ, ποτε θὲ νὰ φωνάζω — ἄλλ... αγή.

Ποιὸς νᾶναι;

Τόρα κοντὰ εἰς κύριος καὶ μὲ ψηλὸ καπέλο μὲ χαμογέλιο μὲ κυττᾶ, κι' ὅπου μὲ δὴ μὲ χαιρετᾶ, χωρὶς ἐγὼ νὰ θέλω. Ποιὸς νᾶναι; λέγω, καὶ μ' αὐτὸν τὴ μνήμη μου σκοτίζω καὶ μὲ κυττᾶ καὶ τὸν κυττῶ, καὶ χαιρετᾶ, καὶ χαιρετῶ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω. Μοῦ εἶπαν ὅμως ἀπ' αὐτὸν πῶς χαιρετοῦνται κι' ἄλλοι καὶ ἂν καὶ μὲνα χαιρετᾶ, κἀλλη ὁ φίλος μελετᾶ γιὰ δῆμαρχος νὰ βάλῃ.

Ὁ Μεθύστακας

Τὰ μάτια σας ἀνοίξτε, στὸν τάρο νὰ μὴ ρίξετε κ' ἐμένα ζωντανό. γιὰτί κι' ἂν σὲς φωνῶ σ' ἀλήθεια πεθαμῖνος, θὰ ἴηναί χωρητά... ἐγὼ ἀπὸ πιοτὰ θὰ ἴημαι μεθυμένος.

Νὰ, χάρι τοῦ Σουρῆ κόντεψα νὰ σὲ γεμίσω ὅλο τὸ φύλλο μὲ ποιήματα. Μωρὲ τοῦ μασκάρε κᾄτι κᾄτορθῶνει καὶ σι- χόνει τόσο εὐκολα, ἀπορῶ καὶ ὁ ἴδιος.

Γο υ δ ῆ.

Τὰ ἴδατε; Πηγαίνετε τόρα στὴ Γουδί νὰ δῆτε τί τάξις καὶ περιποίησι ὑπάρχει. Ἐκᾄναν καὶ νέα δωμάτια καὶ διώρ- θωσαν πολλὰς ἐλλείψεις Ἐτσι ντὲ Τόρα ποιὸς μιλά. Οὔτε ὁ Παληνῆθροπος. Δὲν σὲς λέω πάλι, ὑπάρχουν καὶ κᾄτι μικρομεγάλια κουτουράκια, ἀλλὰ ἀγάλια ἀγάλια γίνε- ται ἡ ἀγορεύα μέλι. Σιγὰ σιγὰ ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Δὲν εἶνε πάλι, τόρα σ' εἶδα, τόρα στάσου.

12 Υ Π Ο Φ Υ Λ Λ Ι Σ

Η ΝΙΟΠΑΝΔΡΗ

Ἡ πρώτη βδομάδα τοῦ γάμου.

Ἄμα ἔφυγε ξεβγαλμένος ὁ Μπούρμπουλα; μὲ τὸ δικηγόρο του, εἶπε αὐτὸς πρὸς ἐκεῖνον.

— Μὰ, ἀδερφε Μπούρμπουλα, δὲν μούλεγες ὅτι σήμερα σοῦ ἔχει στρίψει τὸ μυαλό καὶ βάζεις τοὺς ἀνθρώπους σὲ ντροβάλα; Τι κατάστασι πραγμάτων εἶνε αὐτὴ; Θέλεις νὰ φᾶς τῶν ἀνθρώπων τὰ λεφτὰ καὶ βρῆκες νὰ κύνῃς τέ- τοικαὶ κατεργαρίαις; Σὺ φίλε μου, εἶσαι γιὰ τὸ φρενοκο- μετο τοῦ Δρομοκίτου, καὶ κρῖμα ποῦ δὲν ἐγινε ἀκόμα νὰ σὲ στέλιναμε μέσα. Σὺ δὲν εἶσαι γιὰ τὸ κόσμο. Διότι εἶδα κι' ἄλλους παλαβοὺς, μὰ εἶχαν γνώσι καὶ μυαλό, σὺ ὅμως εἶσαι ντίπ θεότερελος, σκαρτάδος μ' ὄλη τὴ σημασία τῆς λέξης. Εἶσαι κουζυλό; μάτιξ μου, καὶ μὴ πρὸς κακοφα- νισμό σου.

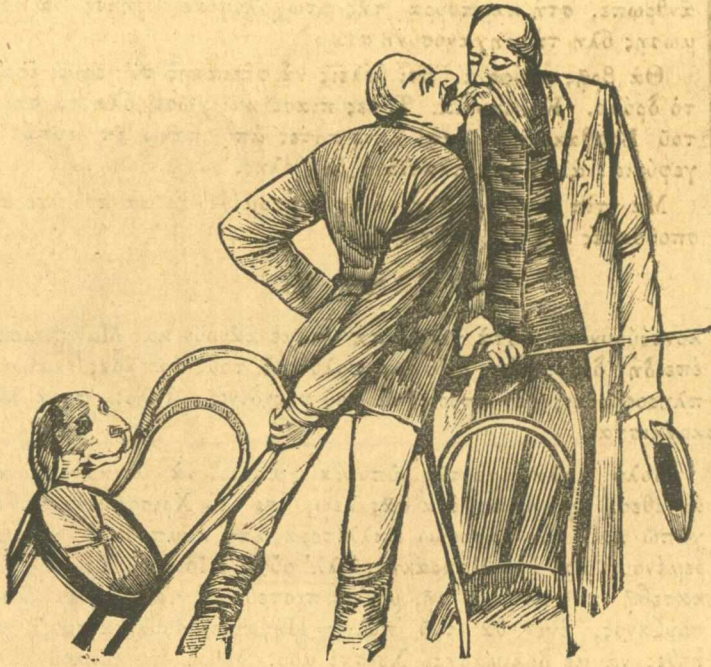
— Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος, βελζεβούλιδες, κερατοδιάβολοι μὲ τὰ μεγάλα κέρατα, Ἐωσφόριδες, σατανάδες, καὶ ὅλα τὰ δαιμόνια τοῦ κάτου κόσμου, βοηθάτε με, διότι πραγματι- κῶς πλέον δὲν ἔχω μυαλό. Βρὲ παιδί μου, δικηγόρε, νομικέ, δικολάνθρωπε, θέλεις καὶ σὺ νὰ μὲ κουζουλάνης; Δὲν ἔχεις τὸν Θεὸ σου ἀπάνω σου; Δὲν μὲ πιστεύεις; Μωρὲ μὲ πάν- τρεψαν σοῦ λέω μ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴ φακλᾶνα, τὴ μπαλαρίνα, ξέρω κ' ἐγὼ τί διάλογος εἶνε. Πρώτη φορὰ τὴν εἶδα στὰ μά- τια μου. Μὲ παντρέψαν μὲ παπᾶ, μὲ στεφάνωσαν μὲ ἄδεια.

Πῶς νὰ στὸ πῶ ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν μαγκιούφη ποῦ εἶδες, μοῦ τὸν ἔκταναν γιὰ κουμπάρο. Πῶς μοῦ τὰ σκάρωσαν ὅλα αὐτὰ, οὔτε γὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

— Καλὰ, ἂς υποθέσωμε ὅλα αὐτὰ ὅτι εἶνε ἀλήθεια, μῶλον ὅτι εἶνε ἀπίστευτα, ἀλλὰ τὰ χρήματα ποῦ χρωστᾶς τῶν ἀνθρώπων πῶς τ' ἀρνῆσαι;

— Ἐγὼ χρωστῶ χρήματα: Μὰ ἀδερפוὺ μοι, ἔτσι μοῦ τὴ σκάρωσαν κι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μ' ἐβάναν καὶ ὑπόγραψα μιὰ προγραμματιὰ δωρεὰ καὶ αὐτὴ ἡ δωρεὰ ξετρύπωσε κ' ἔ- γινε χρωστικὸ ὁμολόγο. Ὁχι, μόνον δὲν τοὺς χρωστῶ, ἀλλὰ οἱ θεσμετικῆτες μοῦ χρωστοῦσαν καὶ τρεῖς χιλιάδες δραχμῆς καὶ μ' ἐβάναν καὶ τοὺς ἔκανα ἐξόφλησι, μὲ τὰ κουμπουριά

— Βρέ σὲ τεμάς ; Τὴν ἐξουσία δὲν μοῦ τὴν πέρνεις. Ἔχω βασιλικὴ καρίκλα.

— Βρέ θὰ στή πάρω, καὶ μὴ χάνεσαι.

Πῶς πᾶν ἡ χρυσογαδάρενες στοὺς χοροδο.

ντουαλέτα καὶ βλέποντας τὸ Μπούρμπουλα τοῦ λείει μὲ ἐπίπληξι.

— Καλὲ τί κατάστασις εἶνε αὐτὴ ποῦ σὲ βρίσκω ; Ἐπειδὴ καὶ λογοφέραμε ὀλίγο, ἔτσι ἀφίνουν τῆς γυναϊκῆς τους οἱ ἄντρες καὶ φεύγουν, καὶ μάλιστα χωρὶς καπέλο ; Δὲν ντράπηκες μπάρε μου τὸ κόσμο ; Τί αἵματα εἶνε αὐτά ; Τί μοῦ ἔπαθες ; Πῶ, πῶ, ἓνα πανί, πῶ, πῶ, τί ἔπαθε ὁ ἄντρας μου.

— Μωρὴ παλαιοπουτανάρα, — τὸν εἶχε πλέον παραπᾶρει ὁ θυμὸς τὸ Μπούρμπουλα καὶ δὲν εἶχε ὄνθρωπος τί ἔλεγε— μωρὴ τοῦρκα, ἐγὼ εἶμι ἄντρας σου ; Πρὸ ὀλίγου δὲν εἶμουν ἄντρας σου καὶ τώρα ἔγινα ; Ὅζω νὰ μὴ σὲ σκοτώσω μὲ τὴ πέννα ποῦ σκοτώθηκα κ' ἐγώ.

Ἀθηναϊκὸς κανταδόρος, ποῦ τὸν βάζουν καὶ τὰ σκυλιὰ μπροστά.

Ἵσοι θέλουν

νὰ γίνουν Μακρακισταί, ἄς πᾶν σ' ἓνα ὑπάλληλο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Περαιᾶ νὰ τοὺς κατηγήσῃ. Ἔτσι μοῦπαν κ' ἔτσι γράφω.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἄρπαξε μιὰ μαξιλάρι καὶ τὴν ἔριξε κατακέφαλα τῆς Περμαθούλας, ἡ ὁποία ἀμέσως ἔβανε τῆς φωναίς :

— Βοήθεια, μὲ σκοτώνουν.

Στῆς φωναίς ἐπάνω φρόπ καὶ ἡ περιπολία.

— Πιάστε τον, φωνάζει ἡ Περμαθούλα, δέστε τον, ἐτρέλλάθηκε ὁ ἄντρας μου.

Καὶ ἄμα λόγος καὶ ἔργο τὸν πιάνουν τὸν κελὸ μὰς τὸν Μπούρμπουλα, τὸν πισταγωνιάζουν καὶ μπάρκα στὸ πουντροῦμι τοῦ Ἐχτου.

Πῶς τότε συνέβηκαν ὅλα αὐτὰ, ποῦ βρέθηκε ἑτοιμὴ ἡ περιπολία καὶ γιατί τὸν ἔχωσαν μέσα, ὅλα αὐτὰ θὰ σὰς τὰ πῶ μεθαῦριο.

Μὲ τί νέας μόδας καπέλο παρουσιάστηκε ἡ Περμαθούλα στὸν Μπούρμπουλα. Δὲν σὰς φαίνεται κ' αὐτὴ ὡς γυτογαδάρενα ;